

nad kadusid

RICK MOFINA

Rick Mofina
They Disappeared
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Highway Nine, Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05309716
ISBN 978-9949-25-910-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

*See raamat on pühendatud
Margaret Slavin Dymenile.*

1

New York

*S*ee reis muudab meid alatiseks, mõtles Jeff Griffin, kui nende lennuk LaGuardia lennuväljale lähenes.

Ta vaatas oma poega Cole'i, kes oli oma esimese lennusõidu pärast elevil ja imetles Manhattani panoraami, mis pilvede vahelt nähtavale tuli. Seejärel heitis Jeff pilgu oma naise Sarah' kaele, milles oli abielusõrmus.

Veel poolteise aasta eest olid nad Montanas elanud täiuslikku elu. Jeff oli mehaanik ja vabatahtlik tuletõrjuja ning Sarah kooliõpetaja. Nad olid tulnud New Yorki Cole'i pärast, sest poiss oli alati unistanud Manhattanit näha. Tundus, et see on hea mõte, eriti arvestades seda kõike, mille nad olid pidanud läbi tegema.

„See jääb meile alati raskeks, Jeff,“ oli Sarah öelnud. „Aga me lihtsalt ei saa alla anda.“

Sarah'l oli veel lootus alles, aga Jeff ei saanud midagi parata, et pidas sõitu New Yorki nende ühise elu reekviemiks.

Telik lukustus hüdraulilise kahinaga.

Jeff hingas aeglaselt välja ja pöördus Cole'i poole.

„Oi, isa, see on nii tore! Ma ei suuda uskuda, et olemegi siin!“

Jeff vaatas Sarah'le otsa. Naine naeratas põgusalt ja mees mõtles, et võib-olla peaks meelt muutma.

Kui lennuk maandus, läksid nad läbi saabuvate lendude värava ja ühinesid reisijatega, kes liikusid pagasiala suunas.

Õhk lõhnas keemilise vaibapuhastusvahendi ja soolakringlite järele.

Cole oli elevil, kui nad läbi rahvamassi pagasilintide juurde teed tegid. Sarah läks tualetti ning Jeff ja Cole jäid kotte ootama.

Jeff läks konveieri juurde, võttis sellelt Sarah' punase koti ja seejärel enda oma. Cole oli talle järele tulnud ja tõstis oma seljakoti lindilt maha. Sarah oli talle selleks reisiks uue ostnud.

„Tundub, et ongi see.“ Jeff vaatas koti kiiresti üle, see oli must, valge kandi ja võrgukangast küljetaskutega. Ta heitis pilgu sinisele nimesildile, ilma et oleks seda tegelikult lugenud; sinine oli õige värv. Seejärel aitas ta Cole'ile koti selga.

Sarah't oodates püüdis Cole kõik pagasilindid kokku lugeda, aga neid oli liiga palju. Talle meeldis vaadata, kuidas inimesed kiirustasid oma pagasit kärudele tõstma ja kärutasid siis peaustest välja.

„Ma tahan, et ema teeks ruttu, isa. Kas me Empire State Buildingut siit näeme?“

„Võib-olla taksost, kui hotelli sõidame. Ema ongi seal.“

„Kõik korras.“ Sarah naeratas nende juurde astudes.

Nad astusid läbi automaatuste välja.

Jeff märkas ajalehekaste. Talle meenus, et reisikorraldaja oli neile maininud: kui nad kohale jõuavad, on kohe toimumas üks suur üritus. Ajalehepealkirjad kisasid sellest: „ÜRO – linnas on jälle koos kogu maailm,“ ütles Daily News. „Maailma liidrite suurem turvalisus tähendab liiklusummikuid kõigile!“ pasundas New York Post.

All taksojärjekorras seistes nad ei märganud, et reisijatesummas on mees, kes tunneb huvi Cole'i vastu.

Mees oli pisut alla kolmekümne, saleda kehachituse ja heleda juuksepahmakaga. Ta nägu ei väljendanud emotsiooni. Ta tundus

olevat eurooplane, boheemlikust tudengist rännumees. Neist aeglaselt ja märkamatult möödudes vaatas ta teraselt Cole'i kotti.

Mees kõhkles.

Griffinid istusid taksosse. Mees peatus ja jälgis neid ning ta nägu muutus äkki murelikuks, kui nad minema sõitsid.

Ta seljakott oli must, valge kandi ja võrgukangast küljetaskutega.

Samasugune kui Cole'i seljakott.

2

New York

Takso sõitis Grand Central Parkwayle ja juht heitis pilgu tahavaatepeeglisse, mille küljes rippusid palvehelmed.

„Tere tulemast maailma pealinna. Kust te tulete?“

„Montanast,“ vastas Jeff.

„Kauboid, avarus ja mäed,“ ütles juht.

„Õigus.“

„Kas see on teil esimene kord New Yorgis olla?“

„Ei, ma olen siin aastate jooksul mitu korda käinud, ja...“

Jeff pööras pilgu Sarah'le. „Me olime siin koos kaua-kaua aega tagasi.“

„Noh, te valisite tagasitulekuks hea aja.“

„Mis mõttes?“ küsis Jeff.

„Paari järgmise päeva jooksul tulevad ÜRO nõupidamisele president ja umbes sada riigijuhti üle maailma. Palju turvamehi, sireene ja helikoptereid. Liiklusummikuid.“

„Jah, me nägime ajalehest.“

„Ohoo, president ja helikopterid,“ ütles Cole.

„Tohutu etendus ja uhke värk.“

Tee kriuksus taksorataste all, kui nad Brooklyn-Queensi maanteele pöörasid. Sarah vaatas aknast välja ja nägi lõputut rida korterelamuid, ladusid, tehaseid ja reklaamtahtvleid. Ühel oli naerev

lapsenägu ja naeratav noor naine ülikooli lõpetamise mütsiga ning Sarah mõttes nende tütrele Lee Annile.

Nad liikusid lääne poole Midtowni tunneli suunas ja sõitsid pisut aega allamäge. Empire State Building ilmus udus nähtavale ja nende ette kerkis Manhattani panoraam.

„Vaadake! Ma pean pilti tegema!“ ütles Cole. „Oi ei, ema, ma panin oma kaamera seljakotti ja see on pagasiruumis. Kui rumal minust!“

„Võta minu oma.“

Sarah tõmbas kotist välja väikese digikaamera. Cole, väike tehnikamees, pilutas silmi, tegi pildi ja näitas oma vanematele.

„Oh, see on võrratu!“ ütles ta.

Mõni hetk hiljem võttis auto kiirust maha. Liiklusmärk juhatas kolm sõidurida Midtowni tunneli kivisesse suhu. Sõideti läbi tollivärvavate. Tunnel säras oranžides ja kollastes toonides ning nad jätkasid teed East Riveri all Manhattani suunas.

Cole tegi veel mõne foto. Nad jõudsid päevavalgusesse 40. tänava ja Kolmanda avenüü juures. Nad vaatasid pilvelõhkujatega ääristatud kanjoneid ja säravaid luksuslikke kortermaju, kui Jeffi mobiiltelefon helises. Kõne oli koodiga 646 ja number tundmatu.

„Hallo.“

Ta ei kuulnud midagi ja katkestas mõne sekundi pärast kõne.

„Kes see oli?“ küsis Sarah.

„Vale number ilmselt,“ kehtas Jeff õlgu.

Kõnniteedel inimesed kiirustasid, vehkisid taksodele ning sireenid huilgasid ja autod andsid signaali. *Hot dog*'i müügikohtadest kandusid spiraalina aurupahvakud. Kerjused kerjasid ja tänava-kaupmehed vaidlesid veoautojuhtidega ning mootorratturid karjusid ettevaatamatute jalakäijate peale, kes neile ette jäid.

See oli maailm, mis erines väga Laurelist Montanas.

Nende hotell Central Suites Inn asus üsna Madison Square Gardeni lähedal. Nad registreerisid end tuppna, mis oli kaheteistkümnenadal korrusel. Ruum oli suur, kahe laia voodiga.

„Ma pean end värskendama,“ ütles Sarah.

„Hästi, me Cole'iga pakime asjad lahti ja vahetame riided,“ ütles Jack. „Siis võime minna õhtust sööma ja võib-olla jalutada Empire State Buildingu juurde.“

Cole võttis endale voodi, mis oli aknale lähemal. Ta tõmbas voodi jalutsi juures seljakoti luku lahti ja võttis asjad välja. Välja kukkusid T-särgid, šortsid, šokolaaditahvel, kartulikrõpsupakk, New Yorgi kaardid, pusa ja sokid. Kõik need asjad olid võõrad, eriti meeste habemeajamisvahendid.

„Oh, ema ja isa?“ ütles Cole.

Sarah pani oma asjad käest ära ja uuris asjadekuhilat. „Oh taevas, tal on vale kott.“ Ta vaatas koti läbi. Pagasikood oli katki rebitud. Sinine nimesilt oli hägune ja laiail läinud. „Ma arvasin, et kontrollisite järele.“

„See näeb välja täpselt nagu Cole'i kott,“ ütles Jeff.

„Enam-vähem, aga lukud on teistsugused.“

„Mis me teeme, ema?“ küsis Cole. „Mul läheb oma asju tarvis.“

„Me helistame lennujaama, ära muretse, kullake.“ Sarah võttis kotist väljatrükitud lehe ja läks laua juurde. „Vaata, ma panin selle paberi kõigisse meie kottidesse. Seal on meie hotelli- ja mobiilinumbrid, nii et inimene, kelle käes su kott on, saab meile helistada.“

Kuni Sarah ja Jeff oma piletilt pagasinumbrit otsisid, tegeles Cole võõraste asjadega. Üks neist köitis ta tähelepanu.

Väike plastist mängulennuk.

Ta vajutas väikest nuppu ja tuled läksid põlema ning kostis mootori häält. Cole'ile see meeldis. Ta läks kardina taha ja surus

mänguasja vastu akent ning lendas sellega üle Manhattani kõrg-
hoonete.

„Ma ei leia oma piletilt numbrit üles,“ ütles Sarah, kui Jeffi
mobiiltelefon helises.

„Kuule.“ Jeff vaatas ekraani, enne kui vastas. „See on sama
number, kust mulle helistati, kui taksos olime.“

„Härra Griffin? Jeff Griffin Montanast, Laurelist?“

„Jah.“

„Siin räägib Hans Beck, ma proovisin teile enne helistada. Ma
sain teie numbri seljakotist. See on minu käes, lennujaamas läksid
kotid segamini ja ma loodan, et minu oma on teie käes? See näeb
välja samasugune nagu teie oma – selles on mõned riided, näksid,
kaardid ja habemeajamisriistad.“

„Jah, see on meie käes.“

„Tore, kas me saaks need võimalikult kiiresti ringi vahetada?
Ma jään rongile hiljaks. Teie jäetud informatsiooni järgi – te olete
Central Suites’is Penni staadioni lähedal?“

„Jah, me võime kohe kotid ära vahetada.“ Jeff noogutas
Sarah’le, kes naeratas kergendusest ja ütles, et läheb käib kiiresti
duši all. Mõne minuti pärast oli Jeff kottide vahetamise asjus helis-
tajaga kokku leppinud.

„Cole! Lähme toome su seljakoti ära!“

Cole, kes liigutas lennukit üles-alla mööda kardinat, laskis
mänguasja allapoole ja tõmbas kardina kõrvale.

„Tõesti?“ Poiss astus akna juurest eemale. „Kohe?“

„Jah, tõesti, jah, kohe. Pane asjad seljakotti. Ja läheme.“ Jeff oli
voodil kaardi lahti voltinud ja uuris seda. „See mees, kelle käes su
kott on, saab kohe meiega kokku, nii et hakkame liikuma!“

Cole, kes oli väga rõõmus, et saab oma asjad tagasi, unustas
lennuki ja pani kõik teised asjad nii kiiresti kui võimalik seljakotti,
senikaua kui isa kaarti uuris.